

Пригоди кота-детектива

Фрауке Шойнеманн

ПОЛЮВАННЯ
НА КРАДІВ

Книга 3

З німецької переклала Марія Вачко

Київ
BOOKSHEP
2022

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Печеня, поліція і один вельми голодний кіт

Настрій бабці стрімко погіршується. Вона стоїть на кухні, раз у раз позираючи у вікно і так обурено хитаючи головою, що її імпозантна химерна зачіска загрозливо погойдується.

— *Куди заподілася Анна з дитиною?* — голосно обурюється бабця, знімаючи з плити каструлі. — *Якщо ще чекатимемо, то їда стане недобра!*

Недобра їда? Ото було б шкода, бо те, що бабця наготувала, пахне невимовно смачно, і я вже покладав великі сподівання, що мені щось перепаде. Здається, ця страва складається з м'яса, картоплі та інших овочів. Мені тече слинка, щойно про це подумаю. Вони називають її «печеня» — достоту чудернацька назва, але бабуся вже якось її готувала, і ця пожива цілком відмінна на смак. Бабця взагалі є чудовою куховаркою, і той факт, що останнім часом вона так часто порається на кухні, я, як член цієї сім'ї, можу тільки схвалювати.

Адже я, Вінстон Черчилль, вельми знатний і вельми чорний британський короткошерстий кіт, надзвичайно розпещений гурман. Тож рекомендовано готувати для мене все свіженьке.

Принаймні якщо хочете, щоб я перебував у доброму гуморі. А бабці це завжди вдається просто пречудово. З цієї причини ця пані поважного віку заслуговує моєї якнайвищої пошани.

Щоправда, мої співмешканці не поділяють такої думки. Скажімо, самотній чоловік поряд зі мною, професор Вернер Гагедорн. Коли бабця злісно зиркає на нього, бо він знову порозкидав свої книжки, Вернер глибоко зітхає. Гадаю, він думає про ті часи, коли ще жив у своїй гарній великій квартирі тільки зі мною і міг складати свої речі туди, куди йому заманеться. Спокійно тоді було у нас — прекрасно!

Усе докорінно змінилося, коли Вернер найняв нову хатню робітницю — Анну. Та разом зі своєю донькою Кірою переїхала до нас, і через цю тринадцятилітню дівчину наші покої враз сповнилися життям. Спершу видавалося, що це геть тупо, але мало-помалу я збагнув, що моє дотеперішнє життя, власне кажучи, було доволі нудне. Кіра стала моєю найліпшою подругою, і ми разом уже навіть втрапляли у справжні кримінальні історії. Адже діти і коти — це цілком надзвичайні детективи! Коли ми разом, то нас не подолати!

До чого тут узагалі бабця? Вона приїхала з України і вже доволі довго мешкає з нами. Щоправда, спочатку вона приїхала погостювати до нас на кілька днів, але усвідомила, що нам конче потрібна її допомога у вихованні дитини. Тож залишилася.

Анна ще в меншому захваті, ніж Вернер, — вона більше не хоче жити разом зі своєю матір'ю. Не знаю чому, але люди, коли дорослішають, не надто охоче

проводять час зі своїми батьками. Нам, котам, здебільшого доводиться полишати свої сім'ї ще змалку. Та я не мав би нічого проти, якби моя матуся теж муркотіла у Вернеровій квартирі. Навіть якщо вона, на відміну від бабці, взагалі не вміє готувати.

Зараз бабця рішуче простує повз мене у коридор. Вона хоче вийти на вулицю, щоб пошукати Анну і Кіру? Ні, вона бере телефон, що стоїть на комоді неподалік від вхідних дверей. Бабця енергійно виклацує щось на ньому, а тоді прикладає його до вуха.

— *Негідниця така, де ж ти? Чому не відповідаєш?*

Якщо бабця свариться українською, значить, вона страшенно розлючена. Зазвичай вона намагається розмовляти німецькою. Проте для мене це не проблема, бо я чудово розумію українську, тож я знаю, що бабця зараз злиться через те, що Анна не бере слухавки. Звідки я знаю українську? Пха, це справді довга історія, пов'язана з тим, що Кіра і я якось помінялися тілами, коли обоє потрапили під грозу. Звучить неймовірно, але це правда. Дякувати Богу, за деякий час ми змогли повернутися у свої тіла, але кілька людських навичок я все ж зберіг. Відтоді я, власне кажучи, знаю рідну мову Коваленків, а також вмію читати і писати.

Бабця обертається до мене.

— *Ходімо, вор-р-р-р-кіт,* — проказує вона із гуркотливим «р». — *Якщо Анна і Кіра запізно, то ми їмо вже. Маєш теж дістати трохи печені. Дюже смачне!*

Захоплено муркаю. Чудовий план! А якщо вони прогавлять обід, то мені перепаде значно більше! Зазвичай мені дістаються якісь крихти, але тепер-от,

схоже, бабця замірилася пригостити мене пристойною порцією. Таке мені до смаку.

Бабця йде до кухні, я чимчикую позаду. Діставшись туди, вона ставить мою мисчину біля раковини, хапається за ополоник і...

Цієї миті я чую, як відчиняються вхідні двері. Повернулися Анна і Кіра! Бабця відразу ж відкладає ополоника і мчить назад у коридор. О ні! То це означає, що не бачити мені ніякої печені? Чому вони повернулися саме зараз? Вешталися десь кілька годин, а тоді виринають собі у геть неслухний момент. Яке нахабство!

— Бабусю, бабусю! Тільки уяви, сьогодні у школі була поліція! — Кіра влітає до квартири і жбурляє свою шкільну сумку на підлогу, на що бабця сердито хмурить брови. Бабця не любить, коли речі відразу ж не кладуть на свої місця, а шкільна сумка аж ніяк не має бути в коридорі, її місце — в дитячій кімнаті.

Кіра, щоправда, не переймається через брови своєї бабці, а збуджено розповідає далі:

— Минулої ночі хтось удерся до школи імені Софі Шолль*! Злодії поцупили сейф! Вони зайшли до кабінету директриси і вирвали зі стіни вогнетривку шафку. А тоді вшилися з усім разом. Божевілля, чи не так?

Няв! Звучить справді бентежно, тож на крихітну часточку секунди забуваю, що зголоднів. Школа імені Софі Шолль розташована поряд із Вільгельмівською

---

* Німецька студентка, активна учасниця руху опору «Біла троянда» в нацистській Німеччині. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

гімназією, яку відвідує Кіра. Тоді як Вільгельмінська гімназія з її білим фасадом і невеличкою вежею скидається на замок, ця школа — імпозантна будівля з червоної обпеченої цегли. Я вже кілька разів бував біля неї, бо ці гімназії мають спільні курси та гуртки. Направду казати, то мені складно уявити, як злочинці виносять цілий сейф з будинку, що видається мало не фортецею — такою величезною і неприступною.

Зате бабцю новина взагалі не вразила.

— Ходи, сідай на кухню. Інакше їда холодна!

— Бабусю, ти зрозуміла, що я сказала? У школі були злочинці!

Дарина Коваленко роздратовано фиркає і хитає головою.

— Авжеж, — зрештою проказує вона, — я зрозуміла. Але не добираю, чому ви є пізно? Дитинко, хіба поліція потребує твоєї допомоги?

Не встигла Кіра щось одказати, як у розмову втрутилася Анна, що вже теж зайшла до квартири.

— Ні, мамусю, але моєї — так! Кіра тільки чекала на мене.

— Як то? Ти допомагаєш поліції?

— Саме так. Поліція опитувала сьогодні вдень усіх осіб, що мають ключ до вхідних дверей школи імені Софі Шоль. Бо ж злочинці якось мали потрапити до тієї школи. І до кабінету директора.

— А в тебе є ключ?

— Є. Я щочетверга після обіду керую оркестром початкових класів в актовій залі школи Шоль. Тож мені, звісно, потрібен ключ, щоб опісля зачинити будівлю.

Воно й правда. У четвер Анна завжди пізно повертається. Поміж тим вона стала більше вчителькою музики, ніж хатньою робітницею. На цій посаді вона працювала в Україні, з якої емігрувала п'ять років тому. Там, а точніше — у місті Тростянці, вона навчала дітей гри на фортепіано й вокалу. А відколи Кіра разом зі мною та моїми друзями з дворової банди подбала про те, щоб колишній учитель музики Вільгельмівської гімназії потрапив за ґрати, музику там викладає Анна. Спершу це було зрідка, тепер щоразу частіше. Тож на хатню роботу в домі Вернера у неї залишається значно менше часу.

Але у нас, дяка Богу, є бабця! І поки Анна працює у школі, бабця порядкує у квартирі. А якщо не розмахує кописткою чи ганчіркою, то назирає за тим, щоб Кіра виконувала свої домашні завдання або слухняно вправлялася у грі на піаніно. Власне кажучи, бабця миттю налучається, щойно з'являється якась справа. Як добре, що вона обживає невеликий робочий кабінет Вернера. Тож їй не доводиться долати далеку путь до місця призначення. Тільки-от бідолашний Вернер мусив перемістити усі свої книжки, документи та решту мотлоху разом із письмовим столом у кут вітальні. Щоправда, Вернер зносить це доволі мужньо й каже, що «це тимчасовий захід, поки бабця не знайде собі квартири». Як на мене, звучить як гарний план. Навіть якщо я і не знаю, що таке той «захід».

А ще я не знаю, коли врешті дістану бодай дрібку печені. Я вже на правду голодний як вовк. І хай люди не думають, що я муркочу! Це мій живіт буркоче!

На жаль, на мене ніхто не зважає. Анна розповідає про дії поліціантів і при цьому просто стоїть у коридорі.

— Нас усіх опитували по одному. Це довгенько тривало. Вони хотіли знати, чи нам нічого не впадало у вічі й чи не позичали ми комусь ключа.

— А ти що? — допитується бабця.

Анна хитає головою.

— Ні. Це ж універсальний ключ. Він підходить до будь-яких дверей у школі. Я його бережу як зіницю ока!

— То добре. Зараз їсти йдемо! — заявляє бабця тоном, що не потерпить жодних протестів. Але хто їх висловлюватиме, якщо йдеться про таку напрочуд апетитну страву? Я точно ні!

Кіра пускає очі під лоба, але все ж рушає у бік кухні та всідається за стіл. Коли бабця кладе в її тарілку чималеньку порцію, вона й далі обмірковує крадіжку.

— Знаєш, бабусю, це було уже третє викрадення сейфа упродовж останніх чотирьох тижнів.

— Звідки мені про це знати? — кидає бабця. І дуже слушно, як на мене. Я про це, скажімо, теж не знав. Анічогісінько! І я не перебільшую, хоча вважаю себе навдивовижу обізнаним котом.

— Проте це так! — із серйозною міною пояснює Кіра. — Силу-силенну грошей поцупили ті злодії. Тільки у сейфі школи імені Софі Шольє мало бути п'ять тисяч євро — тижневий дохід шкільної їдальні!

Анна киває.

— Так, кухар геть ошелешений, — провадить далі Кіра. — За що йому тепер купувати продукти, щоб готувати обіди?

Святі сардини в олії! Ситуація серйозна! Годі й уявити, що у їдальні враз може не стати їжі! Це ж не кожній дитині щастить, як Кірі, мати таку бабусю, яка майже щодня готує смачнющу їжу. Квапливо вихляю хвостом.

Анна сміється.

— Поглянь-но на нещасний вигляд Вінстона. Коли йдеться про їжу, він одразу серйознішає. Ходи, Кіро, даси йому в мисочку трішки м'яса.

Нарешті! Хоч якою прикрою є доля того бідного шкільного кухаря, я втішений, що хтось нарешті подумав про мене. Кіра вовтузиться з ложкою, а тоді ставить мисочку з апетитним пахучим вмістом поряд із моїм поїльником. Я пожадливо кидаюся на харч, він же просто пресмачний!

— Кіт-вор-р-р-кіт завжди голод! — констатує бабця. — Має добрий смак, але якщо він буде надміру гладкий, то мусить дієти дотримуватися!

Що значить «надміру гладкий»? Я високий, стрункий і, найочевидніше, у розквіті своїх літ!

Кіра хихоче.

— Вінстона на дієту? Тоді він повсякчас буде в поганому гуморі. Та чи буде Одетті до душі, якщо він тягнутиме за собою справдешнє черево? Як гадаєш, Вінстоне? Чи вважатиме вона тебе гарним із черевцем? Тоді спокійненько продовжуй їсти.

До чого тут, перепрошую, Одетта? По-перше, це найгарніша біла кішка, яку лише можна собі уявити, а по-друге, це моя найліпша подруга. Вона живе на задвір'ї нашого будинку. Ні з ким я не можу так порозумітися, як із нею. Крім Кіри, звісно. І якщо комусь

і мало би бути цілком байдуже, що я став трішки ширшим у стегнах, то напевне добрій подрузі. Для неї важать тільки мої чесноти. А їх у мене без ліку! Я тямущий, привітний, завжди готовий допомогти, дотепний і... гм, що я ще забув? Так, я ж іще скромний. І нечувано хоробрий. Інакше мені не вдалося б затримати двох злочинців. Окрім того, я дуже гарний. Хіба ні?

Я потай розглядаю себе. То я справді дещо погладшав? Гм, можливо, на дрібку. І це мало б заважати Одетті? Гадаю, я не такий гладкий, як Шип — кіт, що також ошивається у нашому дворі. До того ж я маю більш доглянутий вигляд, аніж Карамель, Шипів друга, худий і кошлатий. Але раптом Одетта більше не вважатиме мене красивим? Хай і я вважаю її красунею.

На цій думці останній шматок печені застрягає мені прями́сінько в горлі, тож, щоб проковтнути його, мушу докласти чималих зусиль. Вирішую найближчим часом більше зважати на своє харчування і більше рухатися. Біг — це точно добре для фігури, щиро кажучи, останніми тижнями я добряче ледарював. Тільки те й робив, що вилежувався на канапі або проходив одне невеличке коло у дворі — це геть неправильно, якщо хочеш залишитися у формі.

Щоправда, я не маю охоти бігати Гамбургом самою. Хоча із цим проблем не буде, адже уже кілька тижнів у наших вхідних дверях і дверях до будинку є шпарка для кота. Це була ідея бабці. З незрозумілих причин вона поклала собі в голову, що ті сліди від шкрябання, які я залишив на наших дверях, коли